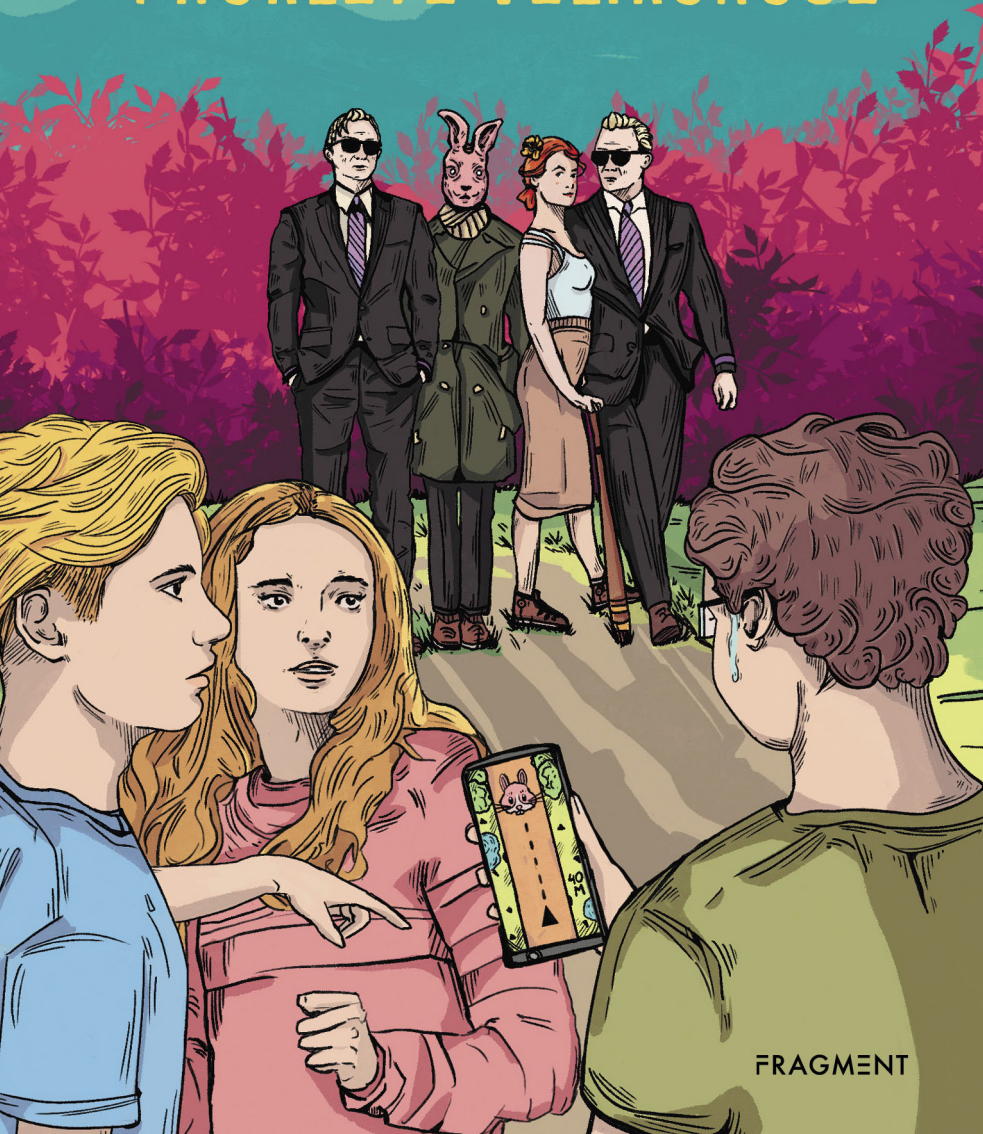

VÍT MARTIN MATĚJKA

ILUSTROVAL JAROSLAV KRATOCHVÍL

KLUB KLIKAŘŮ

PROKLETÉ VELIKONOCE

FRAGMENT

Klub Klikářů

Prokleté Velikonoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Vít Martin Matějka

Klub Klikářů – Prokleté Velikonoce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

KLUB KLIKAŘŮ

PROKLETÉ VELIKONOCE

Vít Martin Matějka

Ilustroval Jaroslav Kratochvíl

FRAGMENT

Text © Vít Martin Matějka, 2023
Illustrations © Jaroslav Kratochvíl, 2023
ISBN tištěné verze 978-80-253-6184-9
ISBN e-knihy 978-80-253-6193-1 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)
ISBN e-knihy 978-80-253-6194-8 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6195-5 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

*Tato kniha je věnována všem, kteří se nebojí nahlas
nazývat věci pravými jmény a stavět se proti zlu
a bezpráví. Stejně tak je věnována všem, kteří k tomu
odvahu teprve sbírají. Užijte si příběh!*

I. KAPITOLA

Voják se samopalem na rameni se zastavil sotva dvacet metrů od mladíkova úkrytu. Pozorně se rozhlížel po okolí a co chvíli potáhl z cigarety. Skrývající se mladík se snažil ovládnout třes, který by ho dozajista prozradil.

Když hlídkující voják dokouřil, hodil nedopalek na zem a špičkou těžké boty ho důkladně zbavil poslední jiskřičky života. Ještě jednou přejel pohledem vzrostlé smrky, upravil si řemen samopalu a vykročil dál ve směru své pochůzky.

Lukáš Korecký, jak znělo celé jméno mladíka ukrytého v křoví v zakázaném pásmu, konečně zhluboka vydechl. Teprve tehdy si uvědomil, že po celou dobu tajil napětím dech.

Jarní slunce se klonilo k západu a stíny stromů se rychle prodlužovaly. U země, kterou ještě nestihly slabé sluneční paprsky dostatečně prohřát, byla zima. Lukáš to cítil na vlastní kůži. Jeho oblíbená černá mikina s kapucí byla sice ušitá z tlusté látky, a na břicho ho dokonce chránila dvojitá vrstva klokaní kapsy, přesto mu chladná zem rychle vysávala teplo z těla.

Lukáš se přihrčil a vyrazil k plotu. Jestli půjde vše, jak má, tak získá deset minut. Deset minut na to dostat se do mlází za rozhlednou, kde se nachází vchod

do podzemí. Příprava na tuhle chvíli mu zabrala dobrý měsíc.

Po rozpadu Klikařů na to zůstal sám, ale vzdát to? To rozhodně ne.

Druhý voják z hlídky teď bude na opačné straně uzavřeného areálu rozhledny Krkavec. Alespoň tedy podle jeho dosavadního sledování. Odtáhl větev, která se na první pohled jevila naprosto nevinně. Jako by jen spadla ze stromu a zůstala opřená o plot. Bohaté dubové listí spolehlivě zakrylo Lukášovu dosavadní práci. Ještěže jsou vojáci takoví ignoranti a nevšimli si, že kam oko dohlédne, žádný dub neroste.

Mladík se protáhl pod plotem dírou, jejíž vyhrabání mu zabralo skoro tři noci. Zběžně zakryl průlez a vyrazil obloukem kolem rozhledny ke vchodu do podzemí. Toho podzemí, kde před víc než půl rokem svedl Klub Klikařů svůj slavný boj o Krkavec.

No, slavný. Slavný by byl, kdyby se jejich vítězství podařilo korunovat pořádnou slávou a zásluhami. Místo nich se jim dostalo důrazného upozornění, že jejich verze příběhu rozhodně nesmí spatřit světlo světa. Tedy dostalo se jejich rodičům. A ti zase důrazně upozorňovali je.

Oblast rozhledny na Krkavci zajistila armáda a celou zimu se nebylo možné ke kopci ani přiblížit. Teprve zjara aktivity armády polevily a omezily se prakticky jen na hlídkování, takže Lukáš mohl konečně pokračovat ve svém pátrání. Bohužel sám. Smutně si povzdechl, když si vybavil nenápadný rozpad jejich klubu.

Po vítězství na Krkavci vypadalo jejich přátelství pevně a nezničitelně. Byli jako mušketýři. Připravení

vybojovat všechny nadcházející bitvy ve společné řadě a krvácet jeden za druhého. Stačilo ale pár měsíců dobře mířeného nátlaku rodičů a nerozdělitelné trio bylo rozděleno. Ale Lukáš ostatním dokáže, že to zvládne i bez nich. Ještě budou škemrat, aby se zase mohli scházet a plánovat další vyšetřování.

Plížil se vpřed. Bylo to tu jiné, než si pamatoval. Vojáci pokáceli stromy a vymýtili keře a mladé stromky. Holá země byla překopaná, jak se pomocí bagrů snažili dostat ke vchodům do podzemí. *Sakra*, zaklel v duchu Lukáš. Jeho plán počítal s dostatkem míst k ukrytí, ale zpoza plotu, odkud obhlížel místo, nebyla změna patrná.

No nic, musí sebou hodit. Každou chvíli se může objevit druhý strážný. Rozeběhl se po straně velké hromady vykopané hlíny.

Vtom se ozval ostrý hvizd píšťalky.

„Ty tam! Stůj!“

To ne!

„Říkám stůj, kluku!“

Rychlý pohled za hlasem. Nad okrajem rozhledny pohyb. Přílba. Obličej a ústa otevřená ve výkřiku.

„Poplách!“

Lukáš vystřelil pryč, ale zakopl a spadl. Ostrá bolest ve dlani. Uslyšel dusot těžkých vojenských bot.

Lukáš se opřel o ruce a zvedl se do kleku.

„Ani se nehni!“

Mladík vyplašeně vzhlédl. Zíral přímo do temného otvoru hlavně samopalů.

...

Zvuk motoru rychle sílil. Lukáš stál u silnice a hypnotizoval zatačku, zpoza které se musí každým okamžikem vynořit přijíždějící vůz. Jeho osud se blížil a každá vteřina se zdála být delší než rok. Srdce mu v hrudi zběsile bušilo. Skoro jako by chtělo prorazit hrudník a utéct pryč od toho strašného průšvihy, v kterém se ocitl. Prohrábl si krátce střižené blondáté vlasy.

Dva vojáci, kteří stáli pár metrů od něj, ho sice nevraživě, ale taky trochu znuděně sledovali. Ze zatačky vyjela modrá Škoda Fabia. Lukášovi se zatajil dech.

Když ho strážníci zadrželi, odvedli ho na prostranství před rozhlednou a chvíli se o něčem radili. Lukáš si pohrával s myšlenkou, že by zkusil jejich nepozornosti využít a prokličkovat mezi stromy. Pak si ale něčeho všiml. Ten nejmladší z nich, který hlídal nahoře na rozhledně, z něj nespouštěl oči. Lukášovi došlo, že je připravený po něm skočit při první příležitosti. Čekal tedy nehnutě. Čekal i potom, co jeden ze starších vojáků odešel do budovy se slovy, že mu jde volat. Komu, to Lukáš netušil.

Když se voják vrátil, kývl na Lukáše.

„Jdeme!“ přikázal stroze. Ten mladý se k nim beze slov přidal.

Vojáci odvedli Lukáše asi tři sta metrů z vrchu, kde silnici z Krkavce křížila klasická komunikace. Zde v tichosti čekali na příjezd...

„Chabada!“ neudržel se překvapeného výkřiku Lukáš, když poznal hubenou postavu policisty vystupujícího z fabie.

„Jo, Chabada,“ kývl praporčík na vojenskou hlídku. „A ty, mladíku, máš velký, velký problém.“

O dost menší, než kdyby si pro mě přijeli rodiče, ušklíbl se v duchu Lukáš. Pro jistotu ale pokorně sklopil pohled ke svým teniskám.

Policista zamířil k vojákům, zasalutoval jim a dal se s nimi do tlumeného hovoru. Lukášovi nevěnoval ani pohled, ale mladík párkrát zaslechl své jméno.

„Tak tedy děkuji moc. Rozhodně se to už nebude opakovat,“ pronesl Chabada nahlas a znovu vojákům zasalutoval. Ti mu pozdrav oplatili a zamířili volným krokem zpět na Krkavec. Lukáš vykuleně sledoval vzdalující se záda vojenské hlídky.

„No co koukáš? Nasedat!“ houkl na něj Ondřej Chabada a sám vykročil k autu. Odhalený a lapečný mladý agent se nerozmýšlel a hbitě zaujal místo spolujezdce.

„Jak jste to dokázal?“ zeptal se Lukáš, když se rozjeli směrem k městu.

„Myslíš zjistit, že kroužíš kolem? Nebo vytáhnout tě z toho... průšvihu?“

„No, asi obojí.“

„Tak Krkavec nehlídá jen armáda.“

Lukáš překvapením vykulil oči. Že by něco přehlédl?

„No co tak koukáš? Samozřejmě že pravidelně hlídáme kolem. V součinnosti s armádou, ovšem. Když se v hlášení od vojáků opakovaně vyskytl podezřelý náctiletý blondák, který se nezvykle často ochomýtlá kolem rozhledny, nemusel jsem být Sherlock Holmes, aby mi došlo, odkud vítr vane.“

Lukáš sklopil zrak.

„Snažil jsem se být nenápadný,“ špitl.

Ondřej Chabada vyprskl smíchy.

„Jo, tak snažil ses, to asi jo! Mladíku, tvoje jediné štěstí je, že s klukama od rozvědčků je řeč. Takže jsem za nimi přišel s prosíkem. No, prostě aby volali nejdřív mně, až jim vlezeš do rány. Ne svým nadřízeným, ne tvým rodičům.“

„To bych měl asi poděkovat, co?“ pronesl po chvíli ticha do hučení motoru Lukáš.

„No, slušelo by se to, ne že ne.“

„Tak teda děkuju!“

Chabada se na něj vážně podíval.

„Rádo se stalo, Lukáši. Ale doufám, že to jako poučení stačilo.“

„Jo,“ odpověděl nepřesvědčivě Lukáš.

„Lukáši!“

„Ano, pochopil jsem. Krkavec je pro mě tabu.“

Chabada přikývl. Chvíli ale pozorně Lukáše sledoval. Sám sebe se ptal, jestli tomu bláznivému bikerovi může věřit.

„Kde jsou vlastně ostatní? Čekal jsem, že vás budu z průšvihů tahat všechny.“

Lukáš semkl rty, pokrčil rameny a zahleděl se z okna, za kterým se rychle míhaly stromy.

„Copak? To už spolu netáhnete? Myslel jsem, že jste nerozluční.“

„Jako Čuk a Gek,“ ušklíbl se Lukáš.

„Jo, asi tak nějak?“ zachechtal se policista.

„No tak nejsme nerozluční,“ pokračoval kysele Lukáš. „Není s nima kloudná řeč. Jirka pořád jen mastí tu mobilní hru.“

„Myslíš Easter Bunny?“

„Přesně tu. Je z ní jak šílenej, pořád mobil v ruce, běhá kolem a loví zajíce. Kolo už nevytáhl ani nepamatuju.“

„Taky si ji občas pustím,“ svěřil se Chabada. „V práci ji hraje spousta kolegů.“

„Ptákovina,“ odsekl Lukáš.

„Ale zábavná,“ oponoval Chabada. „A Šárka?“

„Netuším. Je nějaká uražená.“ Vztek v Lukášově hlase nahradil smutek. Šárka sice nehrála hry na mobilu, ale její úsměv a záplava blond vlasů Lukášovi chyběly víc než Jirkova kulatá tvář s brejličkami.

„A jéje.“

„Takže vlastně jediný, s kým se dá mluvit, je Jaroušek.“

„To jsi teda dopadl,“ povzdechl si Chabada. „Jako kamarád ti zůstal bláznivý bezdomovec a z průšvihů tě musí tahat policajt.“

„Jo, Klikáři navždy!“ zvedl Lukáš s úšklebkem tři prostřední prsty pravé ruky v gestu, kterým se kdysi v klubu zdravili. „Vy to máte alespoň v popisu, ne? Pomáhat a chránit!“

„To sice máme, ale podle momentálního výkladu bych měl pomáhat armádě chránit Krkavec. Rozhodně ne pomáhat narušiteli.“

„Páni! Já jsem narušitel?“ ožil náhle Lukáš.

„To není kompliment.“

„Když myslíte,“ uculil se Lukáš.

Minuli značku obce. Byli zpět v Plzni. Chabada projel dvě křižovatky a zastavil na zastávce hromadné dopravy.

„Tady tě vyhodím.“

„Jasně, to úplně stačí. Díky moc.“

Lukáš vystoupil a zabouchl dveře.

„Hele, Lukáši,“ zavolal na něj ještě z auta policista. „Pozitří je za Plazou to vyhlášení prvního kola Easter Bunny, nepůjdeš se tam podívat?“

„To má uvádět ta influencerka. Ta... no...“

„Erika ‚Sweet‘ Záhorská,“ bleskově za něj doplnil Chabada.

„Jo, ta!“ Lukáš se zarazil a pátravě se podíval na muže v autě.

„Vím to náhodou. Včera to na mě vyskočilo na PPP.cz,“ zakoktal se policista. Jeho tvář rychle nabírala barvu kvalitního rajského protlaku. Informační server První Plzeňská Pravda asi nebude jediným zdrojem zpráv o té zrzce, která je hlavní mediální tváří Easter Bunny.

„Neměl jsem to v plánu,“ pokrčil rameny Lukáš.

Ale v rozpacích se plácající policista by mohl být dobrým důvodem pro lehkou úpravu pozdně odpoledních aktivit, doplnil si v hlavě.

„Třeba tam bude i Jirka.“

„Ten tam bude určitě,“ ušklíbl se Lukáš. „Ale proč ne. Jo, zajdu se tam podívat s váma. A ještě jednou děkuju za dnešek.“

„Dobře. Však máš taky za co!“ Policista už zase našel ztracenou jistotu.

Lukáš se otočil a už chtěl vyrazit od auta pryč, když si ho policista ještě jednou přivolal.

„A Lukáši. Bylo to naposled, je ti to doufám jasné? Už toho bylo dost!“